

ZPRÁVA SYNODNÍ RADY

I. Zpráva synodního seniora

Covidová pandemie změnila život společnosti i církve. Způsobila mj. omezení konání bohoslužeb, dlouhodobou izolaci starších lidí především v domovech pro seniory, obtížnost a někde nemožnost řádného rozloučení s umírajícími, nemožnost účastnit se pohřbu blízkého člověka, nutnost sociální a pastorační pomoci těm, kdo se ocitají v nouzi ekonomické, zdravotní, duchovní atd.

Pomoc moderních technologií ke zvládnutí mimořádné situace je neocenitelná. Co by bylo bez ní – těžko odhadovat. Zároveň ovšem život církve online dosvědčuje, že je nezastupitelné shromažďovat se reálně. Život před pandemií totiž, aniž bychom si to velmi uvědomovali, vytvářel bohatství zkušeností o tom, jak mocné a dobré je být spolu. A čerpání z tohoto bohatství nám nyní umožňuje současnou aktivní online komunikaci.

Tuto dobu však provází zvláštní druh osamocení. Omezení kontaktů ve sboru, v rodině, v zaměstnání. Osamocení provází i faráře a faráčky v jejich průkopnickém hledání, v čem spočívá v jiných podmínkách těžisko jejich práce. Úzkost pak často vyvolává otázky, zda svou službu činím dostatečně. Odpovědné a náročné je také rozhodování, kdy jít na hranu, či za hranu rizika při kontaktu s těmi, kdo mne potřebují.

Děkuji všem, laikům i kazatelům a kazatelkám, kteří proti této osamocení a z ní plynoucí depresi bojují. Děkuji sestřím a bratrům v seniorátních výborech za jejich pečlivý a citlivý přístup k těm, kdo potřebují povzbudit či poradit.

Sluší se také připomenout, že ČBK a ERC poslaly na počátku roku 2021 žádost na ministerstvo zdravotnictví, aby duchovní byli zařazeni mezi přednostně očkované, protože svou prací pomáhají odstraňovat důsledky pandemie, a tím slouží nejen církvi, ale i celé společnosti. Žádost byla zamítnuta. Řídicí výbor ERC pak v půli března vyzval k tomu, aby ERC s ČBK žádost poslaly znovu. Toto přednostní očkování by nebylo povinné.

Ke ztrátám této zvláštní doby patří výrazné omezení ekumenických setkání doma i v zahraničí. Inu, docela mně tato setkání chybí, mám je rád. A zpětně jsem vděčný za čtyři a půl roku, kdy jsem se jich směl účastnit. Netušil jsem tehdy, jak křehkou a nesamozřejmou jsou výsadou.

Některé zkušenosti jsme však v této době také získali. Například, že menší setkání je možné mít online a šetřit tak čas i cestovné; že užitím skvělé nabídky církevního webu a facebooku jsme si napříč církví překvapivě blíže než předtím. Skvělé jsou webináře. Poněkud odpudivé slovo v sobě skrývá geniální možnost pro organizátora – z jednoho místa oslovit každého, ať se nachází kdekoli. Nadto odpadá starost s přípravou a zabezpečením toho, co akce v terénu vyžaduje.

Děkuji lidem v Ústřední církevní kanceláři za jejich spolupráci s námi v synodní radě, i za to, že na těžkou dobu pandemie reagují vynalézavě, pohotově, ochotně.

Děkuji za to, že vztahy v naší církvi jsou při vši rozmanitosti a různosti názorů prostoupeny vzájemnou důvěrou. Je to nevýslovné bohatství, jehož hodnota právě v čase ohrožení strmě vzrůstá.

5% a hlavu vzhůru. Inspirován synodem v září loňského roku, jsem napsal do Českého bratra další výzvu k pokračování. Do letošního listopadu bych chtěl napsat ještě alespoň jednu výzvu. Je důležité připomínat, že tato akce je jedním z mnoha nástrojů, které chtějí inspirovat k rozhodnutí přispívat sboru pěti procenty příjmu. Každý další nástroj, hledající kudy na to, je vítán!

Jsem rád, že ÚCK a synodní rada připravují ucelenou informaci k tomu, jak předcházet sexuálnímu zneužívání dětí a mladistvých. Nemůžeme se klamat tím, že takový hnus se přece v naší církvi nemůže objevit.

**

Letmé ohlédnutí za zvolna končícím funkčním obdobím.

Jubilea náročná na přípravu i na obsah, včetně 100 let naší milé ČCE, byla, a nyní mizí v dáli.

Vydali jsme několik prohlášení směrem z církve ven. Jsem rád, že jsme se pro ně rozhodli. Nelituji žádného z nich.

Dlouhodobě dobře pracuje Diakonie a Evangelická akademie. Povědomí ČCE o tom, že jsou naše a „patří“ nám, není stále mezi členy ČCE dostatečné.

Podporujeme službu našich kaplanů a kaplanek ve věznicích, armádě, nemocnicích, školách.

Přetěžká je role vedoucích tajemníků a tajemnic ÚCK. Šíře oblastí, v nichž se musí orientovat, je bez hranic. V posledních šesti letech to byli Martin Kocanda a Jaromír Plíšek. Obdobně si nedovedu představit svou práci bez přesné a ochotné práce sester na sekretariátu, Alice Brodské Pištorové a Moniky Voženílkové, bez právníků, dříve Olgy Navrátilové, nyní Adama Csukáse, a bez Jindřicha Lukeše, bezchybného a spolehlivého kormidelníka silničního provozu u nás i v zahraničí. Díky vám, i mnoha dalším.

V posledním desetiletí přibyla k agendě ÚCK i synodní rady rozsáhlá práce v mediální oblasti. Být aktuální na webu či jiných sítích je nezbytné. Vyžaduje to trpělivou, stále se měnící tvůrčí práci. Je to služba jednotlivcům rozptýleným nejen po celé církvi. Jsem vděčný za kvalitní práci ÚCK v této oblasti.

V předchozích synodních radách jsme utráceli desítky hodin vzácného času řešením Herlíkovic. Buďme vděční za to, že se situace zlepšila, podporujeme současné správce, nebojme se být ve výhledu Horského domova velkorysí.

Někdy se potkávám s touhou, aby nás jako církev bylo více slyšet a vidět. Ano, jistě, to je dobrá touha. Leč, prosadíme se pouze sami svou kvalitou, moudrostí, vzděláním a sociální inteligencí. Není nikdo, kdy by nás evangelíky brzdil nebo nám nepřál. Proto dbejme na to, aby se ve sborech i obecně v církvi rodily osobnosti, které mají co povědět celé společnosti a my na ně budeme rádi hrdí. A v současnosti přejně přijímejme službu těch, kdo jsou dnes jako křesťané v naší společnosti vidět a slyšet. Např. Tomáš Halík, Pavel Hošek, Mikuláš Vymětal, Marek Orko Vácha, Petr Vaďura a další. Ostatně, myslím, že jsme vidět a slyšet stále víc. Nemám ucelené informace o tom, kolik farářů, farářek i laiků přispívá pravidelně či jednorázově do médií celostátních či místních. Ale je jich dost. Díky!

Něco se nám nedařilo. Například vzbuzovat zájem o historii a vychovávat historiky propojené s moderní dobou a životem církve. Přešlapujeme s rozhodnutím, jak dál s Kalichem. Oprava Church pensionu už začala, ale má zpoždění. Studentů teologie na ETF UK není mnoho. Jen zvolna se daří prohlubovat vzájemnost s ostatními církvemi v České republice.

Byl jsem členem tří synodních rad. (Uf, to vypadá divně takhle to napsat). Pokud bych se měl pokusit o sdělení, v čem podle mne spočívá role synodní rady – aniž bych přitom opisoval z církevních řádů – pak: Roli synodní rady vidím v odvaze říkat bez zbytečného zraňování jasné ano a jasné ne; v umění vést v církvi rozhovor o tom, jak se naše víra týká nás i světa kolem nás; propojovat navzájem nás, lidičky různé zbožnosti; bez povyku vyklízet prostor pro působení Ducha svatého a podporovat jeho dílo; dosvědčovat sobě i společnosti kolem nás, že díky Kristu nenastane na světě situace, která by skrze odpuštění a smíření nenalezla řešení pokoje a naděje. A hlavně, synodní rada se pořád musí bát Boha více, než lidí.

Daniel Ženatý

II. Zpráva synodního kurátora

Mám za sebou pět a půl roku v synodní radě a rozhodl jsem se již dál nepřijmout případnou kandidaturu. K tomuto rozhodnutí jsem dospěl především s přihlédnutím ke svému věku. Čas, který jsem strávil v této synodní radě, byl pro mě smysluplným a snad přinesl i svůj užitek církvi a Pánu Bohu.

Jak hodnotím toto období? V první řadě se hlásím ke všemu, co napsal ve své zprávě Daniel Ženatý. Je to výstižné a jednoduše napsané. Daniel Ženatý má největší podíl na tom, že jsme jako celá synodní rada, tvořená rozdílnými individualitami, působili celé naše funkční období jako jeden tým. Určitě k tomu přispěly jeho zkušenosti z kazatelské služby i z předchozích synodních rad. Nelze ale přehlédnout vliv jeho přirozené autority, a hlavně jeho osobní zaujetí pro službu v církvi. Takže mu tímto vyslovuji za celou synodní radu poděkování.

Jak to vypadá v oblastech, kterým se věnuji?

Pro řadu lidí z církve jsem nejvíce spojovaný s grantovým systémem ČCE. Celá agenda tohoto systému je ale založena na práci všech členů grantové komise. Všechny dokumenty, mezi které patří pravidla grantového systému, jednotlivé výzvy s hodnotícími kritérii, vzor smlouvy, formulář závěrečné zprávy a další byly výsledkem společné práce a porad v grantové komisi. Stejně tak byli všichni členové komise zapojeni do hodnocení podaných žádostí. Hodně času zabírá i běžná komunikace s žadateli a následně s příjemci podpory. Konzultace, opravy chyb v žádostech i v závěrečných zprávách, psaní a rozesílání smluv, posuzování změn a tvorba dodatků ke smlouvám, správa facebookového profilu grantového systému, to vše také leží na členech komise. Celý systém je nastavený dobře, a kromě finančních operací, administrace webové složky grantového systému a závěrečné archivace písemné dokumentace běží mimo strukturu ÚCK.

Podílel jsem se na tvorbě Strategického plánu ČCE, který stanovil řadu dílčích úkolů, jimž se synodní rada průběžně věnuje. Bylo by ale škoda, kdybychom se zahleděli pouze do plnění těchto cílů a zapomněli je poměřovat s obsahem preambule strategického plánu. Přemýšlejme o tom, jak máme žít ve sboru; zda plníme své poslání církve – lidí zasažených dobrou zprávou o Ježíši, o jeho vzkříšení, lidí nesoucích naději světu kolem nás. Podoba našich sborů a celé církve je jen odrazem naší víry. Nesoustředme se tedy jen na to, jak přežít, aniž bychom se bavili o tom, proč vlastně. Jaké je naše poslání tam, kde každý z nás žije, a jak toto poslání naplníme?

V souvislosti s plněním strategického plánu jsem rád, že se našla shoda v metodice růstu mezd kazatelů a s tím spojeným růstem odvodů do Personálního fondu,

že začíná rozhovor o kompetencích seniorátních výborů a s tím spojené struktury a organizaci církve, že SR a ÚCK hospodaří se svěřenými prostředky transparentně a profesionálně a k důležitým rozhodnutím máme k ruce ekonomický poradní odbor,

že máme fungující školy Evangelické akademie a za našeho působení k nim přibyly Filipka v Brně, že je Diakonie dobře řízena a synodní rada i dozorčí rada Diakonie mají se správní radou Diakonie korektní vztahy.

Nevím, co udělají vládní opatření proti šíření koronaviru s hospodařením povšechného sboru. Velká část příjmů byla závislá na turistickém ruchu a kultuře (Jircháře, divadlo Kalich, Church pension). Podaří se po covidu dostat zpět do vyjetých kolejí, nebo najdeme nové příležitosti pro využití našich nemovitostí?

Podporuji navržené investice do areálu Horského domova v Herlíkovicích. Kromě toho, že tam hospodaří dobrý správce, mám na mysli i skutečnost, že jde o důležité místo setkávání a rekreace. A nebojím se hospodářské náročnosti. Je to lukrativní místo v Krkonošském národním parku a modernizací se tento majetek jen zhodnotí. Kdyby ho posléze chtěla církev prodat, určitě se jí vložené náklady vrátí.

Před rokem nastoupil nový provozovatel střediska Sola fide v Janských Lázních. Celé jeho působení je ale poznamenáno dopady koronakrize. Využil této doby k zvelebení interiéru. Věřím tomu, že po otevření Sola fide se prokáže i jako dobrý hostitel a podnikatel.

Poslední, co mi leží na srdci, je Kalich, nakladatelství a knihkupectví, s.r.o. Ukazuje se, jak klíčovou rolí je pozice ředitele společnosti. V současné personální situaci je společnost životaschopná. Máme plány na rok dopředu. Ale co potom? Jsou dvě možnosti, které se vzájemně nevylučují. Hledat nového ředitele a jednat o možné fúzi s větším partnerem v knižním oboru. Je to úkol, kterým se synodní rada v současnosti zabývá. Jako jednatel společnosti jsem v tom trochu podjatý. Nedívám se na Kalich jako na zbytnou věc, kterou je třeba nějak zachránit, obhájit její existenci, ale jako na příležitost, kterou bychom měli spíš chytout za pačesy a využívat ji. Nákladově to je schopno běžet ve velmi nízkém objemu, aniž by to zatěžovalo rozpočet povšechného sboru. V době epidemických opatření se ukazuje, že hledání ekonomicky lukrativnějšího nájemce těchto prostor nemusí být vůbec jednoduché. A využitelnost této společnosti pro církve se ukazuje nyní při vydávání nového evangelického zpěvníku.

Před rokem jsem začal svou zprávu pro synod přirovnáním funkčního období v synodní radě k jízdě vlaku mezi Brnem a Prahou. Pokud bych se tohoto přirovnání držel i letos, tak již máme za sebou Český Brod, míjíme barokní kostel svatého Havla ve Štolmíři a rychle se blížíme ku Praze. Pořád nám ale do konce cesty zbývá ještě dost času na to, abychom zavírali rozečtenou knížku. Tak i my v synodní radě ještě jedeme na plné pecky, covid necovid, dál.

Vladimír Zikmund

III. Zpráva prvního náměstka synodního seniora

Píšu zprávu za loňský rok s vědomím, že se zároveň ohlížím za šesti lety celého funkčního období synodní rady. Období, které vnímám z celé řady příčin jako dynamické. Některé zmíním: slavili jsme v něm stoleté výročí naší církve, dostali jsme výrazné impulsy z přijatého Strategického plánu, padl na nás v jeho závěru stín pandemie. Pokusím se popsat dění v několika oblastech mně svěřených.

Aktivní laici

Vážím si toho, že stále více laiků se ujímá své odpovědnosti za chod církve. Vidím jejich rostoucí zájem o zapojení, o vzdělávání, o podíl na rozhodování. Sebevědomí církve v dobrém slova smyslu se odvíjí od jejich pokorně sebevědomých laiků.

Vzdělávání kazatelů

Systém celoživotního vzdělávání kazatelů postupně zvyšuje požadavky na kazatele. Povinnost aktivně se zúčastnit alespoň jednoho odborného semináře se z pěti let snížila na tři roky. Vzhledem k tomu, že změny v církvi i ve společnosti na nás kladou nové nároky, je to krok správným směrem. Těší mne, že mnozí kazatelé si z vlastní vůle dále zvyšují svou kvalifikaci. Studují pedagogické obory, absolvují kurzy nemocničního kaplanství, krizové intervence nebo výcviky v různých psychologických přístupech. Využívají supervizi. Nabízí se jim přitom z naší strany možnost finanční podpory.

Přibývá výpomocných kazatelů z řad ostatních členů církve. Jejich vzdělání a následná podpora se v různých seniorátech liší. Každoročního setkání výpomocných kazatelů na celocírkevní úrovni se účastní jen zlomek celkového počtu. Snaha o propojení a koordinování vzdělávání výpomocných kazatelů v návaznosti na vzdělávání katechetů, pastoračních pracovníků a dalších církevních pracovníků je nedokončenou symfonií. Konzultace všech, kdo se vzděláváním v církvi zabývají, plánovaná na jaro 2020, se neuskutečnila a pro nový pokus zatím scházela energie. Nesplněným úkolem zůstává i revize obsahu základního kurzu pro výpomocné kazatele, jeho upřesnění a změna ve prospěch intenzivnější kazatelské praxe.

Kaplani

Jsou našimi vyslanci do terénu mimo zázemí sborových společenství. O to více pečujeme o komunikaci a kontakt s nimi. Ujasnili jsme si roli koordinátorů pro jednotlivé obory kaplanské činnosti. Kaplani podávají zprávy o své činnosti, které čteme a reagujeme na ně. Setkáváme se osobně nejméně jednou ročně, v tomto čase alespoň online. Jsme povzbuzeni tím, že služba kaplanů je přijímána, oceňována, a právě během pandemie nabírá na hloubce a intenzitě. Máme dokonce k dispozici sociologická data, která ukazují, že navzdory ze strany společnosti neujasněné role kaplanů i vnitřním nejistotám kaplanů samých jsou kaplani nositeli hodnot důvěry a naděje. Stojím o to, aby tato služba pokračovala a dále se rozvíjela, a doufám, že se najdou následovníci první generace kaplanů-průkopníků, kteří již postupně odcházejí do výslužby.

Dům v Truhlářské 8

Pozoruhodný dům v majetku hlavního města Prahy, který sloužil jako první modlitebna pražských evangelických sborů po Tolerančním patentu, se dočkal velkorysé, památkově citlivé rekonstrukce. Po řadě ne zcela snadných jednání s vedením Městské části Praha 1, které je svěřena péče o tento dům, bylo synodní radou podepsáno Memorandum, které zaručuje ve shodě s usnesením synodu zřízení stálé expozice ve vnitřních prostorách a pamětní desky na fasádě domu, jakož i otvírá možnost budoucí spolupráce s provozovatelem služeb, které by měl dům nabízet veřejnosti. Nyní jsme blízko cíle. Dům bude v květnu zpřístupněn veřejnosti, a ještě letos snad dojde i k realizaci expozice a desky.

A ještě něco

Do mé gesce dále patří církevní tisk. Zatímco Český bratr dále vychází, mj. díky celocírkevním sbírkám a čtenáři je jeho kvalita hodnocena převážně kladně, nepodařilo se nám najít náhradu za zrušený časopis pro mládež *Nota nebe*. Obnovili jsme redakční radu *Sbírky kázání pro čtené služby Boží* a dáváme přednost její digitalizované podobě.

Postupem let vnímám slábnoucí kontakty s krajanskými sbory v zahraničí. Některé z těchto sborů se umenšují, aktivních členů ubývá a zbylí jsou více orientováni na národnostní než na konfesijní sounáležitost. Rozhodující jsou a budou osobní vztahy.

Netušil jsem, že právě v letech svého působení v synodní radě se dostanu do situací osobně tak obtížných snad jako nikdy předtím. Docela jistě se to podepsalo na mé službě. A jsem hluboce vděčný za pochopení a podporu, kterých se mi dostalo od kolegů, skutečných bratří a sestry.

Pavel Pokorný

IV. Zpráva prvního náměstka synodního kurátora

Před pěti lety jsme zasedání synodu informovali, kudy hodláme jako tehdy nová synodní rada napřít své úsilí. Dosvědčuji, že jsme se tehdejšími směrulkami řídili. Zároveň doznávám, že se v některých oblastech, jimž jsem se věnoval, objevily nečekané překážky nebo prostě jen více práce, než jsem si dokázal představit. Bylo jim třeba věnovat více energie, aniž by nás to odvádělo od onoho „jednoho nezbytného“. Často jsem si připomínal, že jsme si společně uložili pečovat o to, „aby starost o majetek a budoucí finanční zajištění nezastínala to, co je potřeba udělat tady a dnes.“

Institucionální a hospodářské oddělení od státu má řadu důsledků. Povšechný sbor nese jako zaměstnavatel duchovenských pracovníků odpovědnost za soulad s právním řádem naší země a církevním zřízením. Zvykáme si na to, že řada praktických administrativních úkonů, stanovení vnitřních pravidel a směrnic padá na bedra sborů na všech organizačních úrovních. Jsme plně zodpovědní za způsob, jakým spravujeme finanční prostředky s ohledem na aktuální a budoucí potřeby církve. Potřebujeme jak odvahu, tak rozvahu při rozhodování, kam investujeme ale také jaké závazky přijímáme.

K tomu, co jsme zdědili od našich předků a předchůdců, máme respekt a zároveň chceme mít stejně jako oni odhodlání ke změnám zaběhaných pořádků a novým činům. V posledních desetiletích

svobody se řada takových odvážných plánů stala skutečností. Mám na mysli střediska naší Diakonie a školy Evangelické akademie. Před námi je každodenní otázka, zda jsme schopni v nich pokračovat, udržovat je v běhu a rozvíjet. V sociální, zdravotní a vzdělávací oblasti chod našich zařízení nezávisí jen na naší dobré vůli, ale také na příslušné politice státu, na finanční podpoře z veřejných zdrojů.

Na srdci mi leží zejména to, abychom byli schopni dostát své odpovědnosti zřizovatele škol EA. Snad se trochu podařilo, aby naše sbory vzaly školy EA více za své. Letos na podzim si chceme v Olomouci připomenout 30 let jejich působení, poděkovat těm, kteří je budovali, a pozdravit všechny jejich absolventy. Při vstupu do synodní rady jsem zdaleka netušil, že hledání prostor pro dvě z našich škol v Praze vyústí po řadě jednání s představiteli veřejné správy do přípravy tak velkých stavebních projektů, s jejichž realizací je spojena řada rizik.

Kus práce je za námi, zbývá pokračovat v tom, co by usnadnilo život sborům v oblasti efektivní správy majetku, podpory rozumného nakládání s nemovitostmi, proměny díla Jeronýmovy jednoty v nástroj celocírkevní solidarity při údržbě kostelů a far a v neposlední řadě kvalitní přípravy rozvojových projektů včetně fundraisingu.

Vytváření efektivních mechanismů rozhodování a vznik či transformace odpovídajících institucí vyžaduje důkladnou přípravu. Příkladem budiž rozhodování o nadačních fondech: likvidace Nadačního fondu pro podporu církevního školství na základě rozhodnutí synodu z roku 2019 byla řádně dokončena až letos v lednu¹. Také kvůli administrativní náročnosti a nejasné bilanci přínosů a nákladů byly prozatím odloženo ustavení nadačního fondu jako dalšího nástroje externího fundraisingu.

Závěrem chci zdůraznit, že mi bylo ctí a potěšením působit v této synodní radě, jsem vděčný za ducha porozumění, důvěry a spolupráce, který mezi námi panoval. Díky Bohu!

Jiří Schneider

V. Zpráva druhého náměstka synodního seniora

Osobní přiznání: strašně mi současná situace vadí a spousta věcí mě štve, protože jsem (jako všichni) omezen v pohybu a v osobním kontaktu s druhými, v setkávání, nemohu druhým podat ruku, nepoznám, je-li jim třeba zima, pŮllitrem ani skleničkou si s nikým neřuknu, neslyším zpěv bez elektronického zkreslení a mou slovní zásobu většinou překryly dvojhlásky „oo“, „ee“ či „ea“, když se v pracovních na židli rozhoduju, kdy a s kým se mám právě „sejít“. Měl-li jsem dosud v trpělivosti rezervy, dobře mi tak. A navíc, přemnozí jsou na tom podobně, stejně, ještě hůř. Modlím se za ně a přijímám cvičení v osobní trpělivosti.

Proč jsem toto zmínil. Právě na základě osobního váhání a zápasu o to, jak v této době pracovat, musím ocenit přístup mnohých kolem mne blízko i v širším okruhu, jako příkladný, podnětný, účinný. A děkuji za něj, pomáhá mně i mnohým dalším.

Personálně nově zabezpečené oddělení výchovy a vzdělávání a oddělení mládeže ÚCK se s novým nádechem pouští do práce, která plně navazuje na předchozí roky (vzdělávání, kurzy, tábory v Bělči apod.), vkládá nové invence i metody (on-line) a srdnatě bojuje s nepřízní současné situace, kdy jakékoli plánování je možné jen s mizivým výhledem. Nově zvolený Celocírkevní odbor mládeže má za sebou povedenou tradici a před sebou výzvu nově formulovat způsoby práce mládeže, resp. s mládeží. Díky všem při pohledu nazpět i kupředu.

¹ Likvidace Nadačního fondu pro podporu církevního školství byla ukončena 12. října 2020. Správní rada NFPCŠ 13. října 2020 schválila konečnou zprávu o průběhu likvidace. Likvidační zůstatek ve výši 2 388 Kč byl poukázán Nadačnímu fondu Věry Třebické-Řivnáčové. NFPCŠ byl na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. ledna 2021 vymazán z nadačního rejstříku dne 26. ledna 2021, kdy právně zanikl. Dokumenty NFPCŠ převzal do trvalé úschovy Ústřední archiv ČCE.

Frekvence porad komise pro přípravu nového zpěvníku dosáhla stropu časových možností zúčastněných, externí spolupracovníci dodávali/dodávají zadané úkoly, koordinátor Pavel Hanych a předseda komise Miloslav Esterle téměř čarovali. Zpěvník bude na podzim (viz zvláštní zpráva). Díky za vše, čas se naplnil.

Také poradní odbor liturgický nabral nové, vyšší otáčky v práci. Nalezený klid a pořádek zvyšují produktivitu. Díky.

Ze zprávy dozorčí rady Diakonie (viz tisk 16B) je též cítit pokojná spolupráce mezi nejvyššími orgány. Naše Diakonie je velká organizace, vedená vysoce profesionálně na všech úrovních. Naši hrdost na ni a vděčnost za ni musíme stále udržovat trpělivou komunikací s jejím vedením, otázky zodpovídat, řešení nalézat, o vzájemnou důvěru pečovat. Děkuji všem, předně těm, kdo pracují během pandemie tzv. v první linii. Někdy je však obtížné rozlišit, která linie je, v tu kterou chvíli, přednější.

Velmi si cením práce celé ÚCK v době nesnadné. Pořadí důležitosti nějakým výčtem neuvádím záměrně. Sám se omlouvám za mnohé vlastní nedostatky.

Děkuji všem kolegům a kolegyni v synodní radě za nesmírně Ducha-plných šest let spolupráce.

Ondřej Titěra

VI. Zpráva druhé náměstkyně synodního kurátora

Rok 2021 byl pro mě netradiční – jako asi u každého z nás. Ne v tom, že bych měla méně práce, ale ve způsobu komunikace. Velká část jednání synodní rady proběhla online, což sice vedlo k úspoře času v cestování, ale přeci jenom přímý kontakt tváří v tvář je při řešení někdy náročných problémů zásadní. V této době bylo obzvlášť důležité, že všichni členové synodní rady na sebe dobře „slyšíme“ a víme, jakým způsobem náš kolega přemýšlí. Jsem vděčná, že mi bylo dáno spolupracovat šest let s tak skvělými lidmi.

Je mi líto, že se neuskutečnila řada plánovaných setkání s partnerskými církvemi. Zejména lituji odvolané cesty do českých krajanských sborů na Ukrajině, která se měla uskutečnit vloni na podzim.

Stručně vyzdvihnu dvě z oblastí práce, které mám v synodní radě ve svém referátu:

Grantový systém – funguje výborně díky partě nadšenců, kteří věnují svůj čas tomu, aby systém, který nám ostatní církve závidí, dobře fungoval. A funguje dobře zejména díky úsilí hlavního kormidelníka Vládi Zikmunda, který komunikuje snad s každým žadatelem. Jsem ráda, že jsme vloni mohli uvést v život i ekologické projekty. Všechny jsem je pročetla a většina jich byla velmi rozumných, dobře promyšlených a potřebných.

Diakonie – Středisko humanitární a rozvojové spolupráce. V roce 2010 přišel Jan Dus s myšlenkou založit toto středisko s výhledem humanitární pomoci nejenom v naší zemi ale i v zahraničí.

S myšlenkou postavit se po bok takovým organizacím jako je Člověk v tísni nebo ADRA. Zdálo se mi to málo reálné. Ale středisko po určitých porodních bolestech dnes pracuje pod vedením Kristiny Ambrožové výborně – u nás i v zahraničí a myslím, že Diakonie i celá naše církve na něj může být hrdá.

Chci se ve své zprávě ohlédnout nejenom za minulým rokem, ale za celým svým dvojnásobným funkčním obdobím v synodní radě (od roku 2009).

Nejenom já, ale i povšechný sbor prošel za těch bezmála 12 roků řadou změn. Za tu dobu se z velké části obměnili zaměstnanci ÚCK a práce ve vedení církve se značně zprofesionalizovala. Myslím, že všechny části ÚCK i poradní odbory a komise synodní rady pracují skvěle a já jim za jejich práci velmi děkuji. Synodní rada se může spolehnout, že úkoly ze zasedání se řeší velmi profesionálně.

Celé mé funkční období přemýšlím, zda je dobré uskupení synodní rady 3+3. Slýchám, že by možná stačilo 2+2. Já za sebe si nedovedu po svých zkušenostech představit, že by nás bylo méně. Model dva uvolnění statutáři a dva další faráři, kteří sedí na dvou židlích, není snadný, ale je funkční. Velmi tomu

pomáhá platba poloviny odvodu do Personálního fondu sborům náměstků seniora. Dva neuvolnění náměstci synodního kurátora – to je ještě trochu jiná káva, protože se slučuje s dalším a zcela jiným zaměstnáním. Při běžném provozu to při dobrém vstupním nasazení funguje. Horší je, když přijde nečekaná kauza, která stojí čas a energii navíc – jako např. situace kolem Bratrské školy, která trvala několik měsíců. Dodatečně bych chtěla Jiřímu Schneiderovi jménem nás všech poděkovat za to ohromné nasazení, které této škole věnoval a stále věnuje, i vzhledem k plánovaným stavbám dvou škol, které se všelijak komplikují.

Co jsem se za ty roky ve vedení církve ale hlavně naučila je, že nikdo není nenahraditelný. U mnohých lidí, se kterými jsme spolupracovali, jsme si říkali – jak ono to bez něho/bez ní půjde? A čas ukázal, že přišli jiní, a práci dělají dobře. Třeba jinak, s vlastními zkušenostmi a s novým pohledem, ale to může být vítané a oživující. A tak se mi bude s touto nadějí dobře odcházet – že po mně přijde někdo nový se spoustou elánu a nadšení, které použije pro dobrý chod naší církve.

Eva Zdražilová